

Історія будинку

Музей шістдесятиництва розміщений на першому поверсі історичної будівлі "Клініка Маковського" за адресою вул. Олеся Гончара, 33 (колишня вулиця Мала Володимирська). Будинок споруджений за проєктом київського архітектора польського походження Ігнатія Казимировича Ледуховського на замовлення доктора медичних наук, доцента Університету Святого Володимира, Петра Еразмовича Качковського.

Будівництво тривало протягом 1907-1908 рр. Будинок був споруджений як житловий, але був поєднаний з клінікою – хірургічною лікарнею Петра Качковського. Головний фасад будівлі асиметричний, що характерно для будівель у стилі модерн. Вікна вуличного фасаду розділені широким ризалітом. Фігурний фронтон, прикрашений зверху скульптурами крилатих жінок та овальним вікном на другому поверсі. Також овальної форми додатковий вхід до будинку з вулиці. Огорожа двору прикрашена скульптурою лева – робота Федора Соколова. Також привертає увагу оздоблена брама у внутрішній двір. Її виготовлено точно за зразком брами Castel Béanger – житлового будинку в 16-му окрузі Парижа. Це був перший житловий будинок у стилі модерн в Парижі, споруджений 1895-1898 рр. році за проєктом архітектора Ектора Гімара.

Клініка розпочала роботу в 1907 році. Функціональне

планування будинку було ретельно продумано, як для лікувального закладу, так і для маєтку: окремі входи, приймальня, операційна, приміщення для перев'язок, палати та допоміжні приміщення.

28 квітня 1909 року лікар Петро Качковський помер. Клініку успадкував брат покійного – Віктор Качковський. На початку 1910 року будинок перейшов у власність родини лікарів Станіслава та Ігнація Маковських, в тому ж році за цією ж адресою відкрилася приватна і тоді найсучасніша клініка Ігнація Маковського.

Із дозволу братів Маковських в будинку працювало Товариство римо-католицької лікарні, до якого належав Станіслав, а Ігнацій був заступником голови Польського медичного товариства.

Восени 1911 року під час візиту царя Миколи II до Києва сталася подія, через яку клініка Маковського стала відомою далеко за межами міста. Ввечері 14 вересня 1911 року під час антракту опери «Казка про царя Салтана» есер Дмитро Богров пострілом з револьверу вчинив замах на Петра Столипіна – прем'єр-міністра та міністра внутрішніх справ Російської імперії. Каретою швидкої допомоги пораненого було доставлено до лікарні Маковського. Вона виявилася найближчою хірургічною клінікою, а до того ж мала добру репутацію. Кілька днів життя Столипіна намагались врятувати академік засновник Київської школи акушерів-гінекологів, професор кафедри акушерства і жіночих хвороб Університету Св.

Володимира, Георгій Єрмолайович Рейн та професор медицини, хірург Герман Федорович Цейдлер, спеціально викликаний з Санкт-Петербурга. Проте 19 вересня 1911 року Столипін помер у стінах клініки. Того ж 1911 року вулицю Малу Володимирську перейменували на Столипінську. Цю назву вона зберігала до 1919 року.

Під час Першої світової війни в клініці Маковського під опікою дружини генерала від інфантерії Олексія Маврина, Віри Василівни, діяв шпиталь волинського дворянства, розрахований на 22 ліжка для офіцерів.

З встановленням більшовицького режиму лікарню націоналізували, в ній розмістилася офтальмологічна клініка.

Під час Другої світової війни споруда сильно постраждала. 1948 році її відновили, однак було втрачено частину фасадного декору та оздоблення даху.

У повоєнний час будинок належав Інституту гігієни праці та професійних захворювань, потім – Інституту загальної і комунальної гігієни імені Олександра Марзєєва. В 1951–1964 роках тут працював Лев Медвідь – вчений-гігієніст, міністр охорони здоров'я УРСР.

У 1998 році будинок стає штаб-квартирою Народного Руху України, а в колишній операційній, розмістився кабінет В'ячеслава Максимовича Чорновола. На вулиці Гончара, 33, неодноразово збиралися на наради щодо

створення Музею шістдесятництва учасники Руху опору 1960-1980-х років, зокрема його засновники Надія Світлична і Микола Плахотнюк. Також важливо зазначити, що ця будівля стала одним із центрів організації захисту демократії і національної свободи під час Помаранчевої Революції (2004) і Революції гідності (2013–14 років).

У квітні 2011 року архітектурно-будівельна експертиза приміщення на вулиці Олеся Гончара, 33 показала його придатність для музейної установи. Навесні 2012 року було зроблено ремонт, встановлено музейне обладнання. Музей шістдесятництва відкрили 22 серпня 2012.